Núm. 210 | **Maig de 2017**

la Burxa

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns
4.000 exemplars | Distribució gratuïta

Pàg.4

L'economia col·laborativa: o procomú i cooperativa, o nou capitalisme desregulat

Desenvolupar una nova economia solidària de plataformes per frenar els nous models de destrucció de les condicions de vida digne.

Pàg.5

20 anys de lluites

El CSA fa 20 anys el 10 de maig, posant de manifest un conflicte sobre la propietat privada i les palanques de canvi sorgides de les classes populars

Pàg.12

Entrevista
Col•lectiu de l'Hortet de La Farga

La turistificació, en el punt de mira

Entitats i col·lectius es mobilitzen per fer front a la pressió turística que pateixen els nostres barris.

★ EDITORIAL

LA PRECARITZACIÓ DEL TREBALL

Aquest mes dediquem l'A Fons a la massificació turística, fenomen intrínsecament vinculat a la precarització laboral i al procés de mercantilització global de l'experiència. Per això, no ens oblidem del Primer de maig, el dia que commemorem els fets de Haymarket, a Chicago, el maig de 1886.

Aquell any, l'American Federation of Trade and Labor Unions va impulsar un moviment de vagues arreu dels EUA per lluitar en tots aquells centres de treball on es neguessin a respectar la jornada de vuit hores. La ciutat on la vaga va ser més ferotge va ser Chicago, on 50.000 persones estaven en vaga i 11.000 van marxar en processó durant vuit hores i es van aturar tots els trens i la majoria d'indústries.

La solidaritat contra la violència policial, empresarial i dels mitjans de comunicació s'estengué a tot el món, i el moviment obrer respongué amb mobilitzacions a nombroses ciutats americanes i europees

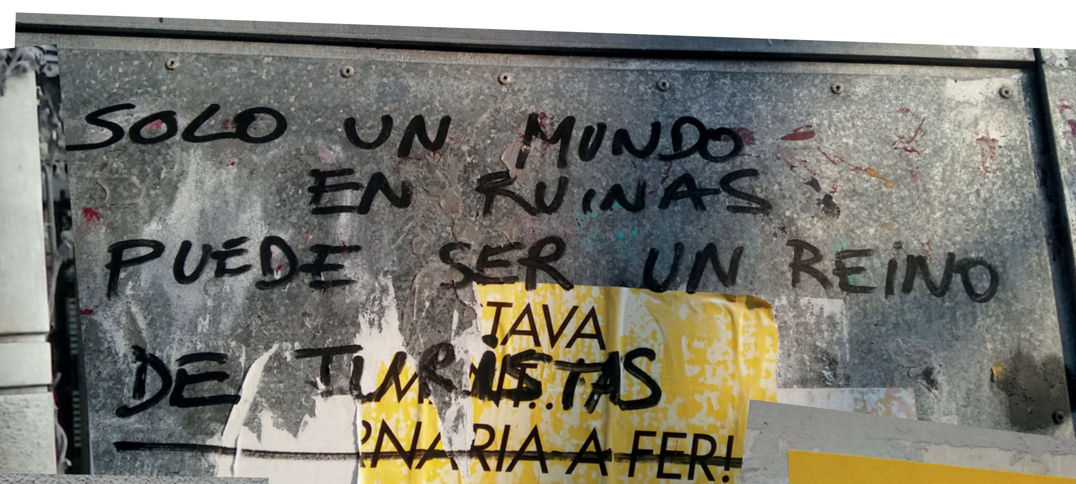
Avui, com ahir, el que més temen els funcionaris de la plutocràcia —inclosos els grans sindicats— és l'organització de les classes populars, la creació de mecanismes de suport deslligats dels interessos de les elits. L'organització i la lluita tenaç dels nostres avantpassats van permetre millorar les condicions en els centres laborals, emperò, avui, la precarietat ha penetrat en els racons més profunds del nostre ésser: com si no empènyer a la majoria de persones d'arreu del planeta a vendre la seva força i la seva vida social en un mercat que ens menysprea? Com si no empènyer a la majoria de persones d'arreu del planeta a tenir els mateixos gustos i interessos que les persones que ens subjuguen? Com si no generar les quotes de productivitat i rendiment d'avui dia?

Així, tot i haver aconseguit millores en els centres laborals, l'escletxa entre els desitjos o l'horitzó d'expectatives i les capacitats materials, i les disposicions socials, és més profunda que mai. No érem rics, no ho som i no ho serem mai; no en el sentit monetari. La nostra riquesa són les nostres mans, la tenacitat, la solidaritat, la força generadora i creativa, l'experiència dels nostres avantpassats, la memòria i la intel·ligència col·lectiva que ens permeten sobreviure com a subjugats i, al mateix temps, possibiliten la contundència de les nostres accions polítiques per canviar el curs i l'equilibri de les nostres societats.

★ MICROREFLEXIONS

"Sants en venta"

"Solo un mundo en ruinas puede ser un reino de turistas"

"Pis Turístic"

"El turisme mata els barris"

Si vols col·laborar a la secció de microreflexions de La Burxa ho pots fer enviant la teva proposta al nostre twitter o bé fent-nos arribar fotos dels missatges que et trobes passejant pel barri a laburxa@gmail.com. Participa a La Burxa!

★ MICRO OBERT Envia'ns el teu escrit a *laburxa@gmail.com*

Torre Catalunya, el plaer és seu, i ni això

Mireia Tortosa

Sona de fons un „water-melon man" edulcorat, „chill out" li diuen, massa correcte com per a rebolicar cors o peus. La música, al restaurant Visual de Barcelona és per adormilar consciències, per relaxar-se després de l'estrés que genera formar part d'aquest sistema amb babeta lobotòmica inclosa.

Ja fa cosa d'un mes, vaig llegir a una guia del barri de Sants sobre la existència d'un lloc al barri des d'on és podia veure Barcelona amb visió de pardal en 360° a la rodona, i vaja si es veu! I a més gratis! I no et posen cap problema per entrar, ni res. Això sí, sempre i quan vagis vestida com el codi mana i/o formes part del col·lectiu de turistes rebenta ciutats o vingues de „convenció" (o et coles subtilment, com jo he fet, mirada al front i amb seguretat cap als ascensors, com quan vas a pixar a un bar d'aquests que tenen la estúpida norma de només deixar entrar als clients al water). A més també havia llegit que es podia prendre alguna cosa mentre miraves pels finestrals i em venia molt de gust prendre „alguna cosa" tranquil·lament en un hotel com als que jo tants anys i tantes hores he dedicat en el passat per pagarme el lloguer del pis d'estudiants. I aquí estic, observant a través d'un finestral de 3x3 metres la imatge d'un progrés que agobia.

I veig i mire i torne a veure, i reflexione al ritme que em marca el pensament: a contagotes primer, i a cabdal desbordat després.

I veig, que la natura no té lloc en Barcelona ni en cap ciutat pràcticament a dia de hui. I com que jo forme part de la natura, senc que aquí no hi ha lloc per a mi i que les meues arrels no poden créixer d'entre tant d'asfalt. Els diners i la subordinació son qui governen a un lloc desvinculat amb els seus orígens més primitius com ho és esta ciutat i tantes altres, i la espiritualitat, aquesta connexió amb el món que ens fa humanes, passa a ser cosa de hippies o gent volada per a un gran gruix de la societat -que curiosament després busca desesperada-.

Com s'equivoquen aquests humans... I jo, amb ells, clar.

Un "crack" sona cada tant al vidre de la finestra i em recorda que estic massa alta, a un lloc que no em toca estar, perquè el meu lloc està a la terra, perquè tinc peus i no ales. I em recorda que no he de voler ser un ocell, ni he de voler ser res que jo ja no siga. I me n'adone que la meua manera de volar és tancant els ulls. Que he de ser més humil. Que voler més i més em fa oblidar més i més el que em rodeja i tinc més a l'abast.

Que ja està bé de mirar a un altre lloc, que ja està bé de voler fer-ho tot. Que al final no m'estime únicament per la senzilla raó de que no tinc temps per a mi.

Que parar m'ensenya a conectar de nou amb qui soc, a d'allà on pertany i a d'aquelles amb qui camine, per tornar a reenganxar-me a un ritme més natural, el que ja tinc dintre i poques vegades escolte.

Pague, i me'n vaig (caguen la verge santa! Quatre euros per una camamilla!). I em ve un pensament: a la propera que vulgi vista de pardal pujaré a una serra per disfrutar més del paissatge, que pujant amb ascensor no senc que m'ho he guanyat.

Els afectats recorden a Sants els 15 anys de la prohibició de l'amiant

Àlex Tisminetzky, Col·lectiu Ronda

El proper 6 de maig a les 11h el Col·lectiu Ronda ha organitzat un acte al cinema Zumzeig (Carrer de Béjar, 53) amb un passi de vídeo i un col·loqui amb associacions d'afectats per l'amiant en commemoració del 15è aniversari de la seva prohibició a l'Estat espanyol.

L'amiant, les morts invisibilitzades

L'amiant o asbest és un perillós mineral prohibit des de fa dècades a gairebé tota la Unió Europea per causar asbestosi, a més d'altres greus malalties respiratòries, que fins i tot poden ser mortals, principalment càncers de pulmó i pleura. Les patologies poden donar-se 20, 30 o 40 anys després de l'exposició a aquesta substància, que es manté «indestructible» dins el cos.

Precisament la paraula amiant prové de la paraula grega "indestructible". Per la seva resistència ha estat utilitzat històricament en múltiples aplicacions, principalment en la construcció, en la variant de fibrociment (la famosa «uralita»), i en la indústria automobilística, la naval i la ferroviària.

Des de mitjans del segle XX va deixar-se d'utilitzar a gairebé tots els estats europeus. Però a l'Estat espanyol, principal productor europeu d'amiant fins a finals dels anys 1980, aquesta substància va ser permesa fins a l'any 2002, per imposició de la normativa europea.

Silenci a l'Estat espanyol

L'Estat espanyol va ser durant gran part del segle XX el principal productor europeau de productes amb amiant, destacant-se als Països Catalans les fàbriques d'Uralita SA (uralites, Cerdanyola del Vallès), Rocalla SA (fibrociment, Castelldefels), Alstom SA (construccions de trens, Barcelona) o Honeywell (frens de cotxes, Prat del Llobregat), on milers de treballadors van estar exposats a aquesta pols, en el que els especialistes s'han atrevit a qualificar de veritable «genocidi laboral».

A pesar d'aquest fet, o precisament a conseqüència del mateix, l'Estat espanyol va ser el darrer que va prohibir l'amiant al 2002, allargant al màxim les darreres moratòries europees. I els afectats encara avui en dia resten en la seva majoria sense cap reconeixement ni compensació, havent d'arrossegar llargs procediments judicials per a determinar com a professionals les seves patologies, i per a ser indemnitzats per empreses que durant dècades no han hagut de complir cap normativa de prevenció de riscos, sota la mirada silenciosa i còmplice de les autoritats.

Els afectats alcen la veu

Aquesta perillosa substància ha afectat treballadors que la van manipular, les seves famílies (doncs els treballadors s'emportaven la roba a casa contaminada d'asbest sense conèixer-ne el risc) i els veïns de les fàbriques.

A pesar de la seva invisibilització per part de les empreses i les autoritats, poc a poc els afectats han anat reclamant els seus drets, i les associacions de víctimes de l'amiant es van estenent pel territori català. Primer van ser les associacions de municipis altament afectats, com Castelldefels o Cerdanyola del Vallès, i després els van seguir empreses encara en actiu, com a Honeywell del Prat de Llobregat, Alstom de Santa Perpètua de Mogoda o estibadors del Port de Barcelona.

15è aniversari de la prohibició

Coincidint amb el 15è aniversari de la prohibició de l'amiant al 2002 a l'Estat espanyol, el despatx d'advocats Col·lectiu Ronda ha organitzat el proper 6 de maig a les 11h al cinema cooperativa Zumzeig del barri un passi del vídeo «Units contra l'Amiant», on s'explica la lluita dels afectats de l'empresa Rocall SA de Castelldefels, amb un posterior col·loqui amb l'Associació d'Afectats per l'Amiant de Catalunya i l'associació de jubilats de l'empresa MACOSA (actualment ALSTOM).

El Primavera Sants System i l'espai públic

Martí Mandano, Casal de Joves de Sants

Al Casal de Joves de Sants tenim entre mans un projecte ambiciós que ha tingut molt bona rebuda a les xarxes i que ens motiva molt. Es tracta del Primavera Sants System, una jornada de festa, música, circ, menjars i bon rollo a l'Espanya Industrial, la recaptació es vol dedicar a fins solidaris.

Tot i que estem molt motivades la magnitud del projecte i potser una mica de pressa han fet que no demanéssim a temps els permisos requerits, ens hem vist obligades, doncs, a ajornar la data, estigueu pendents a les xarxes que aviat publicarem el dia final, tot apunta que serà un Early Summer Sants System.

Aquesta topada burocràtica ens ha generat una reflexió a escala interna que volem compartir amb la resta del barri sobre l'ús de l'espai i els temps públics i el paper de l'ajuntament com a ordenador de la vida al carrer.

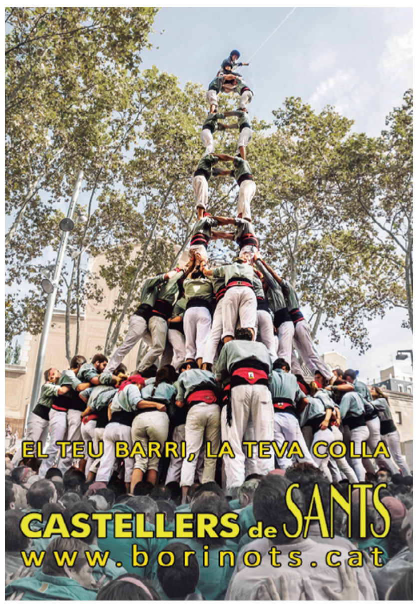
Respecte a l'espai: L'entorn urbà ordena els espais i els hi atribueix funcions específiques, espais de consum, espais de treball, espais turístics, espais per viure... Inclús nosaltres al nostre barri tenim espais contra-hegemònics ben delimitats, amb un dins i un fora ben concrets. És aquesta especialització de les localitzacions que ha relegat l'oci a un espai marginal i/o mercantilitzat. Dret a la ciutat també és dret a oci de qualitat, just i autogestionat al bell mig dels nostres barris

Pel que fa al temps i els horaris impera la tirania del silenci. S'associa vida amb soroll i es superposa el dret al descans al dret a viure el i al carrer. Sovint l'acusació per soroll és també argument i punta de llança de prejudicis i apriorismes contra el jovent, d'això al Casal en sabem molt. Una ciutat en silenci és una ciutat morta.

Finalment, pel que fa al paper de l'ajuntament veiem com històricament la burocràcia i l'ordenació d'allò públic han anat omplint de permisos i formularis el que abans es produïa de forma més natural i espontània. Tot i que no ens agrada aquesta burocratització entenem que és important el paper de la mediació per a evitar xocs d'interessos. Ara bé, des del Casal reivindiquem que en entorns locals com els barris, hem de crear eines autogestionades de veïnatge que superin el paternalisme administratiu. En l'any que portem, les veïnes més receloses amb el projecte han anat a expressar les seves pors a l'ajuntament. Nosaltres defensem que aquesta no és la via i per això hem proposat una Taula de Veïnatge: un espai de reunions periòdiques amb les veïnes per a parlarnos, cuidar-nos, agendar actes, fer xarxa i barri i descobrir-nos mútuament sense la intervenció de cap administració. Es tracta d'una proposta de resolució de conflictes des de l'autogestió amb l'avantatge d'un tracte directe entre les parts i un descobriment mutu que en un barri amb una bretxa generacional tan marcada com la que tenim és més que necessari.

En definitiva, estem aquí per a fer barri i omplir-lo de vida, música (que no soroll), solidaritat i projectes que superin l'individualisme capitalista que ens vol a casa sols, amb la porta tancada i sense conèixer als veïns del costat. Treballem per un barri jove i per un jovent de barri, per combatre la precarietat laboral i personal del jovent, per tenir una espatlla sobre la que lamentar el nou contracte de merda i una orella que escolti que estem fartes de no tenir més remei que viure amb la família

Aquest estiu no tan sols hi ha molts números d'una bona festa sinó que també seran les dates en què probablement entrarem a la Model del Segle XX, estigueu atentes!

★ REGIREM EL CUB DE RUBIK

El consum com a eina per combatre el capitalisme

Blanca

Aquest titular podria ser en sí mateix un oxímoron. El consum de mercaderies és un dels grans mecanismes de l'economia actual per seguir generant plusvàlua. El consumisme desenfrenat, que genera una gran quantitat d'excedent, permet que poques persones acumulin grandíssimes fortunes. No només això, sinó que l'elevat consum crea en el consumidor un estat i una sensació de benestar o de garantia de les seves necessitats. Malgrat que són necessitats inventades per tal d'assegurar que la roda de l'explotació segueixi, la realitat és que el capitalisme ha pogut fer creure a aquells que consumeixen que el que compren ho necessiten. A més, el perfeccionament d'abaratir la cadena productiva a costa del planeta i les condicions laborals dels i les treballadores crea una falsa —o sí més no relativa— sensació d'abundància.

Aquestes sensacions, creades però assumides per gran part de la població, són la victòria cultural —temporal, esperem— del capitalisme. L'assimilació interior dels valors del mercat. I aquesta victòria és més forta que la de les condicions laborals o qualsevol altra, perquè forma part de l'individu.

Batallar en aquest camp ha de ser una de les prioritats. La batalla per prendre l'hegemonia cultural fa temps que ha començat i té diversos fronts obert. Aquí, doncs, plantegem l'oportunitat de plasmar aquests fronts en el nostre consum. El capitalisme té moltes branques fluixes per on s'hi pot atacar i on es visualitzen les seves debilitats i contradiccions intrínseques.

Una contradicció és que una de les seves eines necessàries per seguir autoalimentant-se és el consum. Però el consum depèn majoritàriament d'aquells a qui el sistema econòmic explota per seguir existint. Si traslladem al consum els valors que desitgem i som capaços de crear una dinàmica de responsabilitat, estarem debilitant aquest model econòmic. Si els milions de persones que compren diàriament a les cadenes d'Inditex deixessin de fer-ho per consumir menys i amb productors locals i per respecte als drets laborals, un imperi tant gran com aquest cauria com si tingués els peus de sorra. De la mateixa manera que la càrrega del sistema recau en l'explotació d'una gran majoria de la població, també ho fa la responsabilitat de que segueixi existint.

Malgrat això, hem de ser conscients que el consum pot ser una eina per debilitar i combatre, però mai per vèncer, ja que el propi fet de consumir és una manera d'existència del mercat, la primera essència d'explotació..

★ ALTERNATIVES ECONÒMIQUES

L'economia col·laborativa: o procomú i cooperativa, o nou capitalisme desregulat

Ivan Miró

El fenomen de l'economia col·laborativa, avui, ja es troba al cor del sistema econòmic vigent. No obstant, el seu èxit l'ha convertit en un calaix de sastre ple d'ambigüitat, doncs inclou des de iniciatives lucratives del capitalisme més agressiu, fins a models que plantegen una transformació equitativa de la societat on la riquesa sigui compartida. Quin és el seu origen? Com es bifurca entre una economia col·laborativa procomú i el neocapitalisme "col·laboratiu"? Quin paper pot jugar el cooperativisme per garantir, entre d'altres, el respecte dels drets laborals i socials de l'economia col·laborativa?

El naixement de l'economia col·laborativa està relacionat amb les tensions d'un capitalisme rabiosament tecnològic. Si el desplegament de les tecnologies de la informació ha produït gegants monopolistes del capitalisme cognitiu com Facebook o Google, que privatitzen la creació digital col·lectiva, les lluites contra aquesta apropiació del coneixement social també han generat "nous comuns" o comuns digitals: el software lliure, la wikipedia, el p2p i les llicències creative commons. Una producció compartida de recursos que opera a partir de la col·laboració, en ocasions a gran escala, a través de plataformes online en les que no hi ha una planificació centralitzada i la participació és oberta, autònoma i voluntària. Per investigadores com Mayo Fuster, el procomú digital obre l'horitzó a nivell polític, social i econòmic, generant alternatives a la indústria privada del software o de l'audiovisual i al coneixement tancat acadèmic.

No obstant, paral·lelament a l'Economia Col·laborativa Procomú d'iniciatives com Goteo, Guifi.net, Pangea, Wikipedia o iniciatives de transport (carsharing) o allotjament compartit (couchsurfing, cohousing), assistim al creixement exponencial de models d'economia col·laborativa o sharing economy amb principis col·laboratius però estructures empresarials capitalistes. Una Economia Col·laborativa Corporativa (definició de Trebor Scholz) que ha aprofitat la crisi del 2008 per generar un nou capitalisme que destrueix les condicions de vida i treball de la classe treballadora. Sota la idea de consum col·laboratiu, AirBnB, Uber o Deliveroo invisibilitzen la producció i el treball amb "no-treballadors" o falsos autònoms, externalitzen els mitjans de producció (ús de cotxe propi, etc.) i neguen drets socials vinculats a l'ocupació com la seguretat social o l'atur. Un salt qualitatiu en l'explotació laboral i una major concentració desigual de la riquesa.

Com evitem la contribució de l'economia col·laborativa al desmantellament dels drets laborals? El nord-americà Trebor Scholz proposa cercar solucions a partir del que denomina cooperativisme de plataforma. Per deixar de dependre d'infraestructures digitals lucratives i de propietaris individuals o accionistes, Scholz proposa un model de propietat democràtic, amb plataformes gestionades i propietat de sindicats, municipis i cooperatives, una gestió de l'activitat econòmica i de l'excedent que beneficiï a la col·lectivitat i afavoreixi la reducció de les desigualtats. Es refereix a cooperatives de freelancers (Loconomics), mercats cooperatius de compravenda online (Fairmondo), plataformes de propietat municipal alternatives a AirBnB (MinuBnB, AllBnb), o cooperatives de "prosumers" que generen i accedeixen a continguts en plataformes compartides (Stocksy). Per Scholz, el cooperativisme de plataforma es basa en la propietat col·lectiva de la plataforma; el pagament decent i la seguretat de renda; la transparència i portabilitat de les dades; el reconeixement del valor generat; la presa de decisions col·lectives en el treball; un marc legal protector; la protecció transferible dels i les treballadores i la cobertura de las prestacions socials; i el dret dels treballadors a desconnectar, entre d'altres. A Catalunya, seguint aquests principis, ha nascut SomMobilitat, una cooperativa de consum de mobilitat elèctrica compartida.

Per a Mayo Fuster, una de les introductores a Catalunya de les propostes de Scholz, el cooperativisme de plataforma s'ha de combinar amb enfocaments procomú i propúblics, amb l'economia feminista i l'economia circular, per tal de desenvolupar una nova economia solidària, procomú, feminista, ecològica i postcapitalista.

20 anys d'okupació al barri de Sants i més

Rubén Molina

Aquest 10 de maig se celebra una efemèride de notable al barri de Sants. El Centre Social Autogestionat Can Vies celebra vint anys, dues dècades, des que va ser okupat. La xifra en si mateixa ja és digne de merèixer prou atenció, doncs situa aquest espai com una entitat amb molta història darrere seu. Però més enllà d'això i de les habituals celebracions, aquests vint anys han canviat el barri, doncs no podem entendre aquest centre social okupat com un col·lectiu o una associació més.

En aquest vint anys el barri ha canviat força. Hi ha dinàmiques pròpies de canvi a les ciutats. Una d'elles és el propi sistema, que en la seva constant cursa per seguir obtenint beneficis genera i destrueix segons les seves necessitats. Unes altres dinàmiques de canvi són aquelles que genera la gent, molts cops com a resistències més intuïtives o més conscients als canvis del poder.

Les okupacions, que neixen com a eina política en l'àmbit urbà als anys vuitanta de la mà de la cultura punk, és una d'aquestes forces de canvi populars que hem viscut les últimes dècades. A Sants trobarem la primera experiència en l'anomenat "Cross 10 Ateneu Alternatiu i Llibertari de Sants", considerat el primer centre social okupat de Catalunya.

Però allò que va néixer com quelcom marginal i amb poca incidència social, comença a canviar als anys noranta. Al 1992 s'okuparà La Garnatxa, el primer embrió del posterior moviment okupa del barri, des d'on sorgiran altres okupacions tan importants com el CSOA L'Hamsa, al 1996. A partir d'aquell any, amb l'okupació i el desallotjament del cinema Princesa, l'okupació es va estendre i multiplicar, esdevenint un moviment. L'any següent Can Vies seria okupat per diferents col·lectius de joves del barri.

L'okupació va servir com un espai de trobada i de reunió, no només de persones, sinó també de projectes i idees. Aquests espais de dissidència van servir per aglutinar tots els moviments contestataris incipients que eren minoritaris. Des de les lluites antimilitaristes i d'insubmisos, passant per la lluita feminista autònoma, l'ecologista i l'independentisme revolucionari. Aquesta heterogeneïtat va situar l'okupació des de finals dels noranta fins ben entrats els 2000 en la centralitat política com la principal oposició a la ciutat al model econòmic i social que des dels mitjans de comunicació semblava que era inqüestionable.

Per tant, celebrar aquests vint anys significa dues dècades de manteniment d'un conflicte. Per definició, l'okupació significa qüestionar la seva llei més sagrada: la propietat privada. Però la potencialitat d'aquesta eina de lluita és la possibilitat de generar lluites i projectes des de la desobediència d'allò que es creu injust. I amb més de vint anys per poder mirar enrere podem observar com l'okupació ha estat un moviment que ha transformat el nostres barri. En l'actualitat l'okupació no gaudeix de centralitat política en les alternatives al sistema, sinó que està integrada en un moviment molt més ampli: polítiques econòmiques, lluites pels drets socials, feminisme, ecologia, cultura popular, comunicació alternativa, etc. Avui, a Sants també podem trobar una àmplia xarxa d'espais i col·lectius generant alternatives de més justícia social. Una veritable xarxa que és hereva i fruit de 20 anys d'okupació.

Formulari blau, formulari groc: burocratització dels carrers i no-aniversari

Oriol Barras

Com que de finals d'abril a principis de maig és època d'aniversaris i celebracions —La Directa, Can Vies, La Burxa, L'Horta Alliberada, el rocòdrom de Can Batlló, Primavera Cooperativa, el Primer de maig i moltes més— se'm va acudir consultar com fer per a organitzar alguna activitat al carrer, una arrossada popular amb un petit concert per a tots els públics, per exemple. Per a fer qualsevol d'aquestes activitats extraordinàries és necessari un tràmit amb l'Ajuntament.

Vaig buscar per internet els tràmits que havia de fer. El MODEL FE01 és un formulari interactiu de coloraines a través del qual es demana la llicència per a organitzar activitats extraordinàries a la via pública per a fins a 1.000 persones. És un procés que s'ha de fer presencialment, paper en mà al Districte, pel que ja penso en demanar hora un dijous a la tarda, no puc anar-hi cap altre dia al matí. Abans, però, continuo llegint la web per veure quins són els requisits.

Només de veure el llenguatge utilitzat ja em tiro una mica enrere, i encara no m'hi he posat de debò: «anàlisi de la mobilitat provocada per l'espectacle públic o activitat recreativa», «valoració de l'impacte acústic», «pla de prevenció, pla d'actuació». Bé, jo només pretenia fer alguna cosa petita en un racó de l'Espanya Industrial, per a celebrar que La Burxa surt al carrer des de fa 19 anys i em trobo un seguit d'endevinalles i tecnicismes que les tècniques del districte m'hauran d'ajudar a resoldre per a presentar la sol·licitud. Potser hauria d'abandonar la idea de fer un concert, o la del dinar popular per a simplificar, penso. Burocratització, tecnificació i barreres a l'entrada.

Continuo cap a la secció de la documentació, amb tantes pestanyes obertes al navegador com dubtes de procediment. A més de la informació i la documentació bàsiques, hauré de presentar un plànol a escala 1:500 on quedin clarament assenyalades les activitats que es realitzaran i el pla de prevenció i actuació previstos, tot sobre el mapa. Estic una mica marejat i tinc la impressió que se'm tira el temps a sobre, ja que la resolució de la concessió del permís es notificarà per part de l'Ajuntament per correu ordinari en un termini de 30 dies hàbils. Si passat aquest termini no hi ha notificació, «la llicència s'entendrà denegada per silenci administratiu negatiu».

Termini de 30 dies hàbils. Silenci administratiu negatiu. A part de la indefensió que sento per no saber exactament com omplir el formulari, el pla de prevenció o com assenyalar les cadires i les taules al mapa —ja puc assumir que si em tiren enrere la sol·licitud serà per qüestions tècniques i això que només volia organitzar un acte per a celebrar que La Burxa surt al carrer des de fa 19 anys—, aquí hi ha un altre nivell d'indefensió: començo a treballar ja en la part tècnica que s'exigeix amb tot detall, fins i tot amb el risc que hi hagi silenci administratiu negatiu, o bé m'espero a que em donin permís i després m'hi poso?

Tot plegat, em fa pensar que potser hauria de començar a treballar en una celebració per a l'any que ve, perquè la festa estigui perfectament ordenada en termes d'espai i temps, segons el que el paternalisme de l'Administració em proposa. Però, ben pensat, hauria de buscar una alternativa autogestionària, lluny de les oficines de la burocràcia, si vull organitzar alguna cosa per a aquest any d'una forma plena i sobirana.

el TURISME ofega els barris

Destrucció de les xarxes relacionals del barri

Les veïnes deixen de reconèixer els espais públics com a propis. La gent del barri queda expulsada de les places i els carrers perquè estan ocupats pels turistes.

La ciutat es converteix en un parc temàtic, no en un lloc de gaudi de la gent que hi viu. En darrera instància, els espais públics estan sobreexplotats i s'acaben privatitzant.

El paisatge urbanístic passa a estar poblat d'hotels i altres edificis orientats al turisme i que no repercuteixen en cap aspecte de la vida diària de les veïnes.

Precarietat laboral

L'increment descontrolat del turisme és sinònim de temporalitat i explotació laboral. El frau en la contractació, la sobrecàrrega laboral i l'incompliment dels drets dels treballadores són una realitat en un sector que no para de créixer i que, en canvi, no es tradueix en un augment de la contractació al mateix nivell.

Repercussions mediambientals

La massificació turística genera una petjada ecològica difícil de sostenir. A més, crea una pressió sobre els recursos energètics, que en algunes èpoques de l'any escassegen degut als pics de consum.

Desaparició del comerç tradicional

El comerç es transforma i s'orienta a cobrir les necessitats dels turistes. Les botigues tradicionals es converteix en establiments de venda de *souvenirs*, bars i restaurants, negocis de lloguer de transports, de menjar per endur, entre d'altres.

Inversió pública, beneficis privats

L'Ajuntament ha de fer front a un seguit de despeses per tal d'absorbir el volum de turistes que visiten la ciutat (adequació de l'espai públic, manteniment de l'obra arquitectònica i del mobiliari urbà, entre d'altres). Ara bé, els beneficis que es generen no repercuteixen en les ciutadanes, sinó en els touroperadors i altres empresaris del sector turístic.

Augment dels preus i *mobbing*. Gentrificació

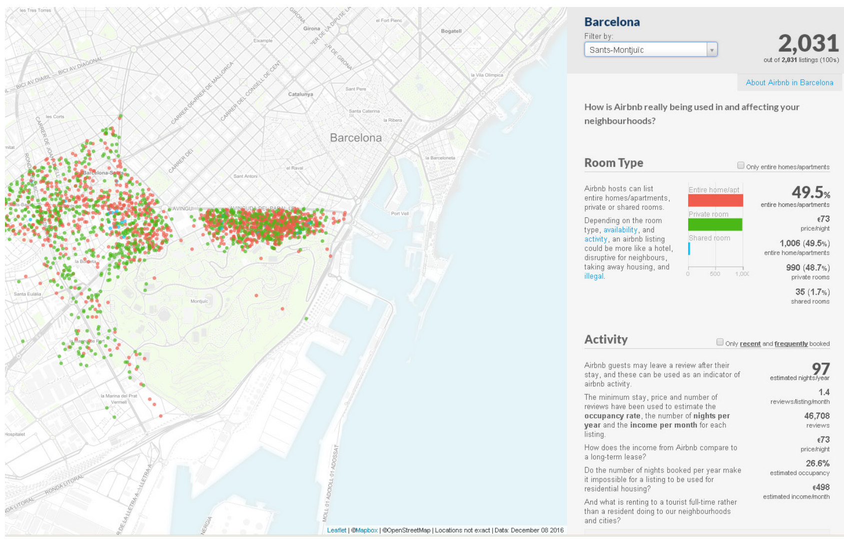
L'increment de l'atractiu turístic obre la porta a l'increment dels preus de l'habitatge i a l'especulació. L'oferta immobiliària es dirigeix exclusivament a l'ocupació temporal dels pisos —a les turistes— i a persones amb rendes més altes, sovint inversors estrangers. Les veïnes de sempre no poden assumir aquest increment de preus i es veuen obligades a marxar a zones més assequibles en barris més perifèrics o fins i tot a altres pobles i ciutats.

La pressió turística a la que està sotmesa la ciutat és fruit d'un model depredador que destrueix tot el que l'envolta. A l'*A fons* d'aquest mes hem volgut recollir els efectes que provoca la *turistificació*, un fenomen cada cop més evident als nostres barris. A més, podreu conèixer la feina que estan desenvolupant els col·lectius que lluiten per posar sobre la taula la problemàtica i algunes experiències que responen a un model de decreixement turístic.

Text | Olalla Miret
Il·lustració | Sara Medina Peris

Fa$t HUT o quatre dades per a la reflexió

Oriol Barras

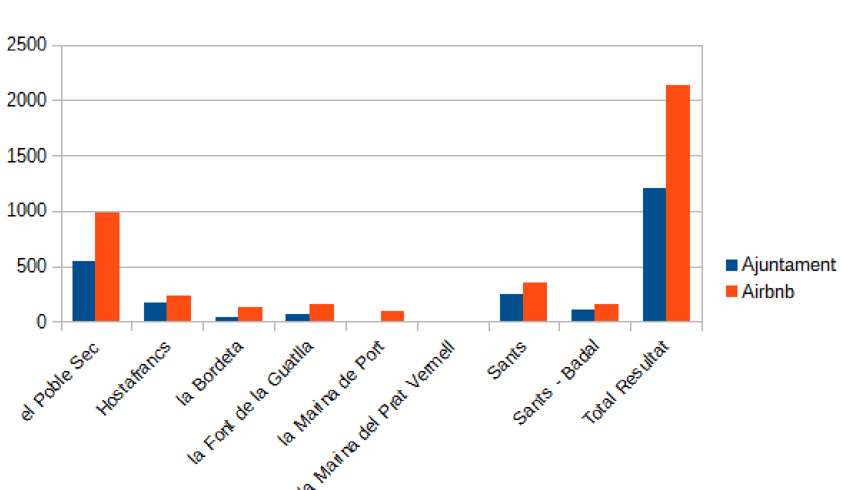
Els Habitatges d'Ús Turístic (HUT) es defineixen en diferents webs de l'administració com «habitatges cedits pels propietaris a llogaters esporàdics, directament o indirectament, a través d'agències, a canvi d'una contraprestació econòmica i per a una estada igual o inferior a 31 dies. [...] Disposar de la cèdula d'habitabilitat i satisfer en tot moment les condicions tècniques i de qualitat exigibles als habitatges en general. [...] El propietari no pot estar vivint en ell». Tot i que la regulació sobre els HUTs especifica que el propietari no pot viure-hi, no s'especifica que s'hagi d'oferir el pis sencer, pel que això no impedeix llogar-ne les habitacions per separat, sempre que no se superin les persones que per llei i d'acord a la cèdula d'habitabilitat s'estableixen.

Segons les dades de l'Ajuntament a les que hem tingut accés, al districte de Sants-Montjuïc hi ha 1.236 expedients d'HUTs a data d'abril de 2017, d'un total de vora 10.000 a tota la ciutat. També a data d'abril, amb dades del portal insideAirbnb.com, hi ha 2.134 ofertes; a Barcelona hi ha unes 17.000 ofertes.

Els usuaris d'Airbnb amb més d'una oferta cobreixen el 60% dels pisos del districte que figuren al portal A més, hi ha un efecte invisibilitzador que afavoreix la proliferació de pisos il·legals, doncs una pràctica comú és posar un anunci d'un pis formalment, però oferir-ne un altre en cas que aquell estigués ocupat. És a dir, es pot gestionar un stock de diversos pisos amb un sol anunci. És per aquestes raons, entre d'altres, pel que hem afegit totes les ofertes d'Airbnb a l'equació.

Des de posicions liberals ens pretenen fer creure que el problema del lloguer entre les veïnes és un problema d'oferta. No hi ha prou habitatges disponibles i hi ha una demanda creixent d'habitatges de lloguer. Això fa que pugi el preu, ens diuen mentre destaquen les bondats del turisme per a l'economia i la creació d'ocupació —precària. Tot i deixant de banda el parc d'habitatges en mans de bancs com la Sareb i d'altres bancs i entitats financeres, si comparem els 17.000 pisos oferts a Airbnb amb els 6.700 habitatges de lloguer tradicional llistats al portal idealista.com, o els 10.000 HUTs legals amb els 6.300 habitatges de què disposa el parc públic d'habitatge de la ciutat, és fàcil veure que el problema és força més profund i complex.

La ciutat i els barris perden veïnes. Es veuen forçades a marxar fora, lluny d'on han viscut els últims anys, d'on treballen, de les escoles de les seves filles. La combinació de mesures com la reducció dels contractes de lloguer a 3 anys, l'especulació immobiliària galopant dels últims anys —molta d'ella dedicada a l'explotació turística i a la inversió en habitatges de luxe i no al lloguer tradicional—, o la insuficient moratòria turística exerceixen una gran pressió a l'alça sobre els preus de l'habitatge de lloguer i a la baixa sobre la convivència i l'habitabilitat de la ciutat i els barris. De la gentrificació a la turistificació. Què passaria si la prioritat fossin les veïnes?

LLUITES

Organitzem-nos i Fem Front al Turisme a Sants

Redacció

Fem Front al Turisme és una comissió sorgida de l'Assemblea del Barri de Sants (ABS) per a fer front a la invasió turística que està patint el barri. Pretén visibilitzar les problemàtiques que arrossega aquesta indústria per sensibilitzar a les veïnes. També clama per organitzar una resistència, a la vegada que proposa un model de ciutat diferent. L'ABS no està disposada a engreixar la llista de ciutats arrasades pel fenomen del turisme.

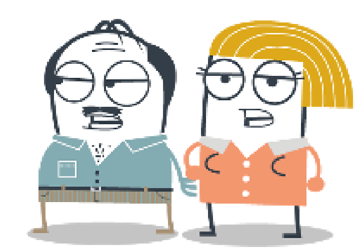
A finals de març van organitzar "Hostels vingueren que de casa ens tragueren", unes jornades de resistències a la invasió turística que va portar a integrants del Setmanari Taifa, Endevant OSAN o les Kellys al bloc 11 de Can Batlló per parlar de precarietat, especulació i gentrificació.

A més, van presentar un manual de resistències amb propostes de diverses accions concretes orientades a incidir sobre els diferents col·lectius implicats en el procés de turistificació del barri.

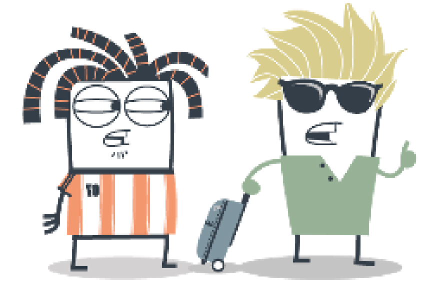
| LLOGATERES |

Assemblea oberta Pl Sants.
Manifestació Pl Sants.
Campanyes virals per xarxes socials.
Pancartes als edificis.

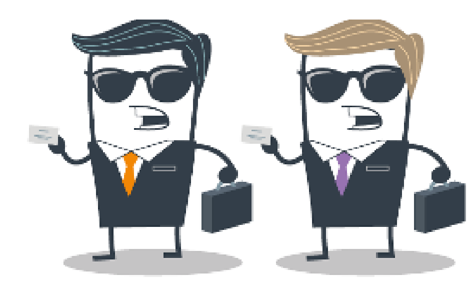
| PROPIETÀRIES |

Mailing de bústia explicant el problema i demanant la seva col.laboració perquè les santsenques puguin seguir vivint a Sants.
Marques a pisos turístics il.legals.

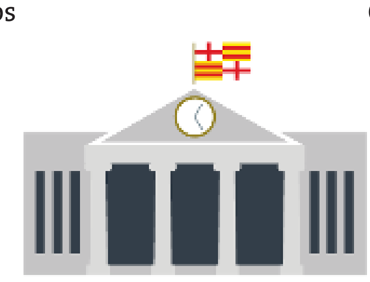
| TURISTES |

Comentaris negatius a webs de lloguer de pisos sobre Barcelona.
Aturar el Bus Turístic al seu pas per Sants.
Instal.lació al barri de senyals en direcció a l'aeroport.

| IMMOBILIÀRIES |

Comentaris negatius a webs de lloguer de pisos sobre Barcelona.
Arrencar rètols de recerca de pisos.
"Escratxes". Visites en persona a l'empresa per fer-los saber el problema.
Mailing personalitzat de part de FemFrontTurisme fent-los saber que actuarem per aturar els seus hotels.

| AJUNTAMENT |

MANIFEST DELS 5 PUNTS DEL SINDICAT DE BARRI DEL POBLE SEC.

1 LIMITACIÓ DELS PREUS DE LLOGUER!

Tots els economistes i organismes internacionals coincideixen que les despeses per a l'habitatge no poden superar el 30% dels ingressos disponibles. Per aquesta raó el preu delmetre quadrat al Poble Sec, mai no podrà superar els 8 € , ja que la renda mitjana mensual al barri és de 1086 €.

2 RENOVACIÓ AUTOMÀTICA DELS CONTRACTES DE LLOGUER!

Els contractes de lloguer s'hauran de prorrogar automàticament pel mateix període. No acceptarem ni un augment de lloguer superior a la variació de l'IPC, ni una rescissi arbitrària del contracte.

3 NI UN DESNONAMENT MÉS!

Durant els últims dos anys hem perdut un gran nombre de veïns i veïnes a causa de la precarietat laboral i els preus desorbitats dels pisos. No acceptarem més desnonaments de veïns En cas de que s'executi un desnonament, el reallotjament haurà de ser dins del barri.

4 REDUCCIÓ DRÀSTICA DELS ALLOTJAMENTS TURÍSTICS!

El barri ha perdut molts habitatges a causa de la construcció d'hotels i apartaments turístics. Aquest fet ha imposat una escassetat d'habitatges que ha multiplicat els guanys dels propietaris i especuladors. Cal impedir que s'obrin més allotjaments turístics i revocar una part important de les llicències.

5 L'HABITATGE NO POT SER UN NEGOCI!

Perquè és una necessitat bàsica com l'educació i sanitat de qualitat. Cal impulsr altre models com cooperatives d'habitatges i altres formes de convivència comunals. No només són més barates, també ajudaran a reconstruir una vida comunitària que aquest model de ciutat ha destrossat amb la lògica dels beneficis.

ALTERNATIVES

I després de conéixer la realitat a la que ens enfrontem a les pàgines anteriors, ens preguntem: hi ha alternatives? Aquí podràs llegir algunes propostes de la mà de col·lectius del barri!

El turisme i la batalla per la ciutat

Foto | Manifestació "Barcelona no està en venda" al seu pas per les Rambles

Rubén Molina

Els poder econòmics han fet una aposta decidida per la indústria turística, de la qual estan traient un gran benefici. Però aquesta indústria es basa en vendre una possessió col·lectiva i a més intervé en l'espai físic, alterant-lo per la seva adaptació industrial. Aquesta situació fa que l'espai de generació de riquesa sigui al mateix temps el que en principi és també l'espai de vida.

En un espai productiu, les persones són diferenciades segons valors econòmics: inversor, productor, treballador i client. En un escenari així, on queden les veïnes? Aquest és el conflicte ineludible que crea la indústria turística en fer de la ciutat un espai de monocultiu econòmic, amb la conseqüent arribada de turistes per sustentar i alimentar la inversió.

D'aquesta manera, el conflicte articula bàndols oposats, en aquest cas veïns i indústria.

Veïnat organitzat

A mitjans de l'any 2015 va néixer l'Assemblea de Barris per un Turisme Sostenible. Aquest és un espai de coordinació que aplega més de trenta entitats i col·lectius, des d'associacions veïnals, assemblees de barri, partits i col·lectius específics contra el model turístic actual. Des d'aleshores, la seva funció ha estat denunciar la saturació i monopolització turística de la ciutat, generar una crítica ben estructurada contra aquesta indústria, obrir diàlegs i debats entorn aquesta qüestió i fer propostes de canvi del model econòmic.

Aquest espai no ha parat de créixer des de la seva creació, en part gràcies a la feina feta, però també a l'augment de la pressió que els barris estan patint. En aquest sentit, ha impulsat diferents accions que han provocat que la problemàtica del turisme protagonitzi part del debat polític de la ciutat. No només això, sinó que el pas a la primera línia dels problemes dels veïns ha provocat que s'hagi establert una aliança entre tots els sectors combatius de la ciutat. El 28 de gener es va realitzar una manifestació a Barcelona que va escenificar això, una mobilització que pretenia recuperar Les Rambles pels barcelonins, convocada per l'ABTS, la FAVB, la PAH i fins a més d'un centenar d'entitats i col·lectius de base i de tots el barris. Lamentablement, malgrat ser-hi convidats els sindicats majoritaris, CCOO i UGT van declinar participar i convocar l'acció, cosa que tampoc és una sorpresa a aquestes alçades del partit.

El conflicte fa moure l'administració

Aquesta combativitat i mobilització popular ha estat capaç de generar un ideari col·lectiu crític amb una indústria pilar de l'economia de l'estat espanyol des dels anys seixanta. Un paradigma totalment interioritzat que venia la idea que aquest model era beneficiós per a tothom i havia que seguir afavorint-lo i explotant-lo. Però des de l'esclat del veïns de la Barceloneta el juliol del 2014, ha fet que l'administració hagi hagut de moure fitxa per cedir a les demandes veïnals. L'entrada de Barcelona en Comú en part va ser resultat del descontentament amb la política de l'anterior administració, que havia apostat per una implantació salvatge del turisme per sobre de tot. La mesura de la moratòria en la concessió de llicències hoteleres va aturar només una petita part de l'augment de la pressió al barris. Però el plat fort que decidirà la implantació d'aquesta indústria —encara que només la legal— és el nou Pla Específic d'Allotjaments Turístics (PEUAT). Aquest pla substitueix la moratòria anterior, que caducava al març, i si no s'aprovava hi havia el perill que el sector quedés desregularitzat. Després de mesos de negociacions entre partits i també amb associacions veïnals i lobbies turístics, al març es va aprovar un PEUAT definitiu. L'ajuntament va aconseguir un pla relativament consensuat al consistori gràcies a concessions de demandes particulars de cada partit. Malgrat això, va ser qualificat per l'ABTS com a insuficient.

Actualment, a Barcelona trobem quatre zones diferenciades respecte als allotjament turístics. La zona 1 és de decreixement, no s'hi poden donar més i, si alguna cau, no s'obre una altra. La zona 2 és de manteniment de places i a la tercera s'hi permetrà obrir noves llicències quan es tanquin a la zona de decreixement. La zona 4 correspon a espais d'urbanització especial: La Sagrera i el 22@.

El decreixement com a única solució sostenible

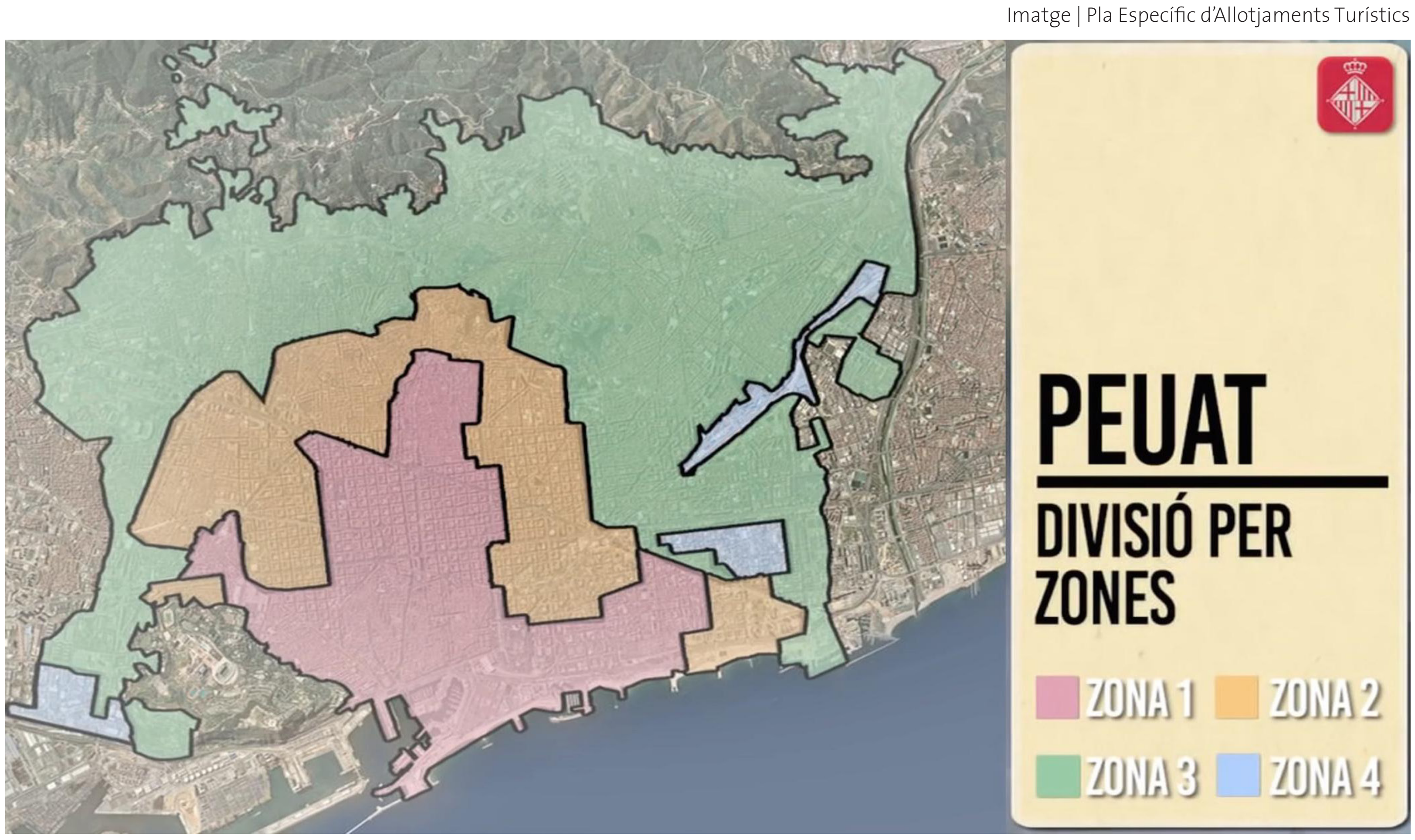
Des dels espais de combativitat al model turístic de la ciutat no només s'ha bastit un discurs crític contra aquest. Una de les línies de feina de la pròpia ABTS ha estat plantejar alternatives econòmiques sostenibles, tant amb el medi ambient com amb la vida a la ciutat. Al juliol de l'any passat es va celebrar un fòrum veïnal sobre turisme, on els diferents tallers van treballar sobre com vehicular una transició possible d'un model de ciutat dissenyada per obtenir benefici per part d'unes elits a un model just socialment però que també fos capaç de generar riquesa sense caure en models d'explotació.

El model turístic actual pretén generar un consum de masses. És una volta de rosca més de l'economia capitalista, que posa les ciutats al mercat i les converteix en productes a consumir, desposseint als veïns del seu propi dret a la ciutat per generar beneficis privats.

Els mercats estan dominats pel que A. Smith anomenava "la mà invisible". Aquesta mà invisible acaba esclafant tot el que es posi per davant. Tal com passa en l'economia d'altres béns, perquè la indústria turística sigui sostenible és necessari que abandoni el model de turisme de masses. El perill de no fer-ho no és només de sostenibilitat, sinó que el que també està en perill és la vida a les ciutats tal com la coneixem avui.

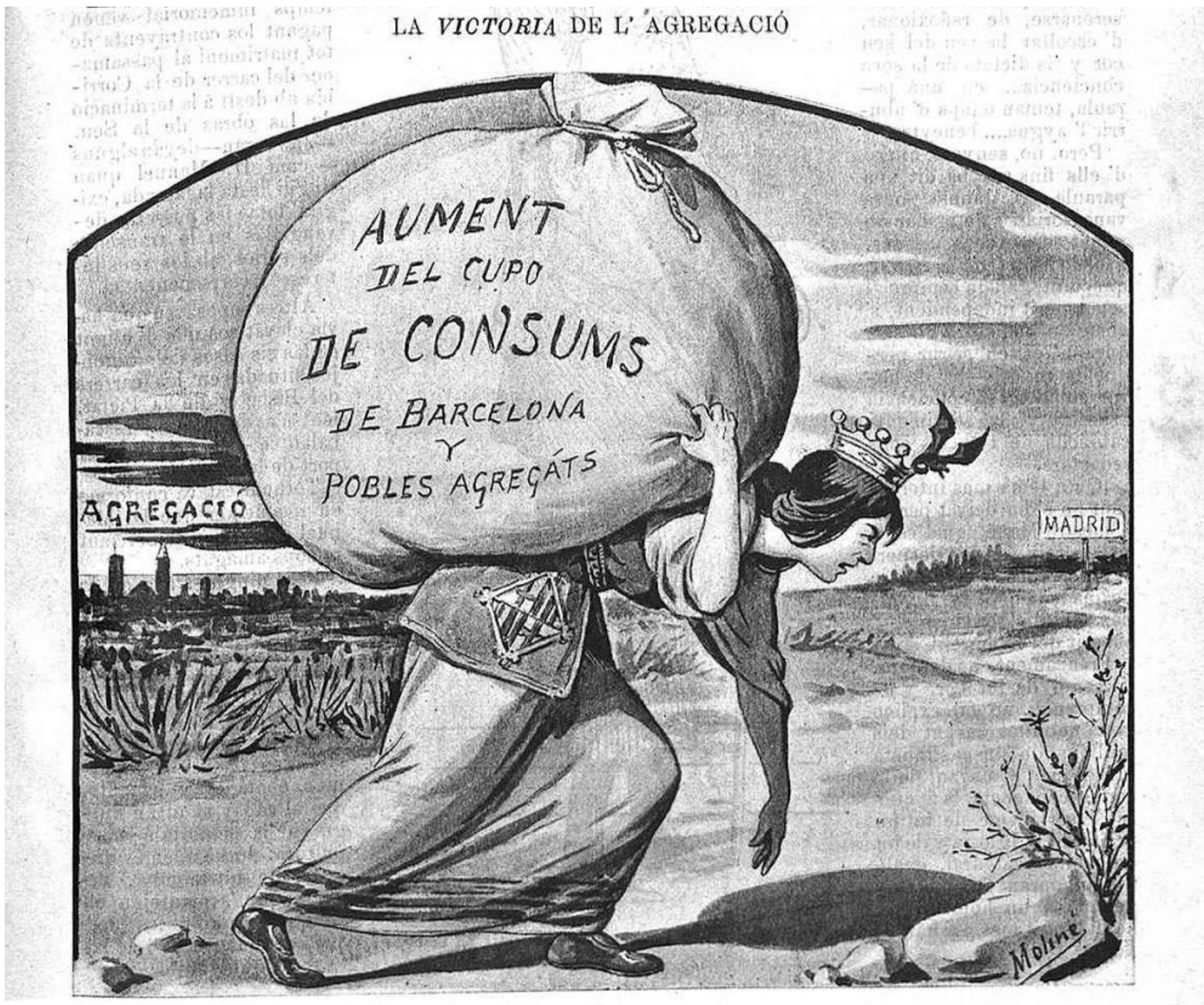
Actualment, la feina i la lluita de molts col·lectius de base i de les associacions veïnals ha estat capaç de posar la problemàtica a l'ull de l'huracà. Gràcies a aquesta lluita, l'administració ha hagut de posar límits —malgrat que siguin insuficients— i s'ha demostrat que la vida de les ciutats és capaç de combatre una indústria que amenaça amb destruir-la.

Imatge | Pla Específic d'Allotjaments Turístics

RACÓ HISTÒRIC

20 d'abril, res a celebrar !

—Al fi hauré guanyat l' aposta
pero, noys, ¡qué cara 'm costa!

Agus Giralt

L'any 1874 l'alcalde Rius i Taulet començava els tràmits per tal que Barcelona agregués els pobles del pla. Les resistències però van ser moltes. Els pobles temien l'augment dels impostos i Madrid que Barcelona els fes ombra. Però, un fet succeït a 7.600 quilòmetres faria canviar les reticències de la capital. El 24 de febrer de 1895 els independentistes cubans, liderats per Martí s'aixecaven en contra dels espanyols. Començava la Guerra d'Independència i es necessitava finançament, així doncs la fatxenderia de la capital va passar a un segon terme. Si Barcelona volia ser gran només calia que pagués més impostos, un fet que l'ajuntament va acordar el 30 de març de 1897.

El 1 d'abril una comissió encapçalada per l'alcalde de Barcelona, Josep Maria de Nadal i Vilardaga arribava a Madrid per aconseguir l'agregació. Quinze dies més tard ho feien també comissions dels pobles per evitar-la, però ja no hi havia res a fer. Madrid volia armes i Barcelona li oferia diners. El 20 d'abril de 1897 un reial decret, signat per la reina regent Maria Cristina, promulgava l'agregació de Sants, Les Corts, Sant Gervasi, Gràcia, Sant Andreu i Sant Martí.

La superfície de Barcelona es triplicava, i també creixia en població amb aportacions importants com les de Gràcia, una vila que l'any 1887 havia superat els 45.000 habitants, Sant Martí amb més de 32.000 o Sants amb prop de 20.000. També creixien els ingressos de les seves arques, ja que poblacions com Sants o Sant Martí s'havien anat convertint en els paradisos fiscals del pla per als industrials. L'augment dels impostos es faria gradualment, durant 10 anys.

El que no va ser gradual va ser el negoci dels especuladors amb aquesta nova bombolla immobiliària, entre els quals hi figurava el propi alcalde barceloní, qui havia comprat terrenys a Sant Andreu. Amb les butxaques plenes l'expansionisme de la ciutat va rebre un nou impuls i molts van començar a reclamar l'annexió d'Esplugues, Hospitalet, Cornellà, Sant Just, Sant Joan Despí i Sant Adrià.

Polítics com Pi i Margall, el veterà líder federalista recordaven que l'agregació significava la desaparició il·legal dels pobles i viles, ja que segons la llei municipal, aquesta decisió només la podia prendre la Diputació provincial amb la conformitat de les dues parts. La creació de la Gran Barcelona no va ser pas una fraternal federació, va ser l'expansió de la Ciutat Comtal sobre la resta de municipis. Un fet que segurament van marcar la relació de forces entre el centre i la perifèria barcelonina. Els antics municipis van convertir-se, encara més, en terrenys per a les infraestructures molestes de Barcelona, una política que marcaria els barris durant el segle XX.

FOGONS DE TEMPORADA

Entrevista a Saoka Kingolo

Olalla Mizet

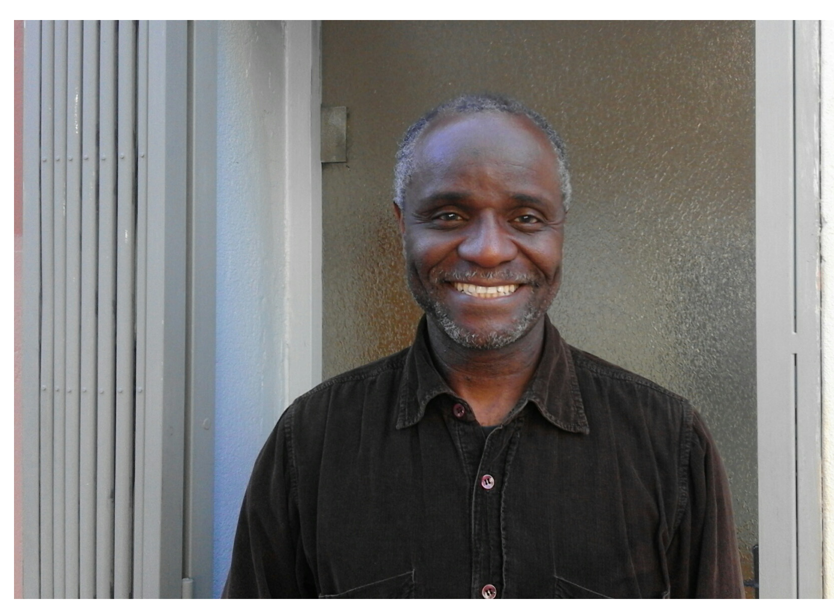
El Saoka Kingolo va néixer a la República Democràtica del Congo. L'any 1988 va arribar a Catalunya fugint de la situació sociopolítica que es vivia en aquell moment al seu país. El viatge fins aquí no va ser fàcil: va passar per Angola, on va patir la guerra que s'hi lliurava en aquell moment i on va témer per la seva vida. Després de molts periples, va arribar a Portugal i va travessar a Espanya passant per rius i boscos. Un cop aquí, es va trobar sense ni un cèntim arruïnat per les màfies i en una situació totalment irregular. De Catalunya, coneixia el Barça i havia escoltat que era un territori amb caràcter propi.

El primer lloc de la ciutat que va trepitjar va ser la Plaça Reial, on li havien dit que hi havia gent a qualsevol hora del dia. El va acollir un compatriota congolès fins que va poder començar a fer la seva vida. Tenia intenció d'arribar fins a París, però en aquell moment no tenia prou diners. La capital francesa era el somni de tot jove congolès, però va veure les possibilitats de Barcelona i va decidir quedar-s'hi.

Durant un temps, va fer de temporer. També va treballar en el món de la construcció, en la indústria, en una cooperativa de missatgeria, d'agent comercial... Es va vincular a Comissions Obreres com a voluntari amb la idea d'ajudar altres companys immigrats, especialment en qüestió de drets. Després d'un temps, UGT el va contractar per desenvolupar polítiques d'immigració, i durant uns anys va treballar a la Generalitat per fomentar la participació associativa de les persones immigrades i fer d'enllaç amb l'àmbit institucional.

El primer entorn de militància i lluita en el què es va implicar va ser SOS Racisme, del què va ser membre fundador. Feia pocs anys que s'havia aprovat la Llei Orgànica pels drets i les llibertats de les persones estrangeres, una llei que a la pràctica era molt repressiva per a la projecció social i personal dels immigrats. Actualment està vinculat a diverses entitats socials, polítiques i culturals, i lluita perquè la gent vinguda d'arreu també senti aquest país com a seu, contribueixi a millorar la societat i hi digui la seva.

Li agrada el caràcter proper, les relacions i les xarxes que es creen a Sants, a més de la trajectòria combativa del barri. Se sent congolès, africà, català i, per ascendència, també se sent angolès. Per molts anys que passin, el sentiment de pertinença al continent africà no el pot (ni el vol) esborrar. I, de la mateixa manera, ningú pot negar-li el sentiment de pertinença a Catalunya encara que sigui originari d'un altre indret.

POESIA

Per a qui treballa la terra:

per Mireia Tortosa

A un lloc gris,
Inundat de l'asfalt més obscur,
un roig viu emana, de les teues
mans.

Un roig parit per l'amor a la
terra,
per la constància i la paciència
per la cultura i la saviesa
que només coneix qui la treballa.

Un roig que fa trontollar
els ciments de les ciutats
per on camines.

Un roig que resisteix
el pas d'un temps industrial,
el sabor d'un temps transgènic.

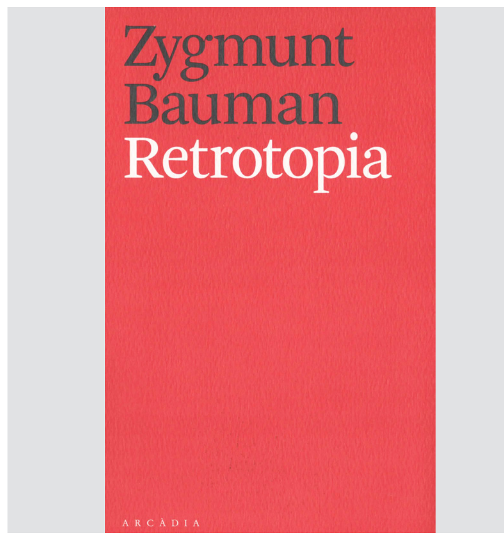
I em dones a provar de la seua carn,
tomata criada amb el seny
de qui estima el que fa.

I obro els ulls per primera volta.
Que l'amor té sabor i es diu tomata,
hui,
que demà...
serà pimentó.

LLIBRE

Retrotopia

de Zygmunt Bauman

Inés Aquilué Junyent

El 9 de gener d'enguany mor un dels sociòlegs més prolífers i reconeguts del darrer lustre, el polonès Zygmunt Bauman. Poc després apareix una nova obra pòstuma, que ben prompte és traduïda al català i publicada per l'editorial Arcàdia, en una edició sòbria d'un color roig intens. El seu títol: *Retrotopia.*

Retrotopia és un retorn al passat vers la doble negació de la utopia, una allau de preguntes que busquen respostes a través de qüestionar un futur que sembla massa tèrbol, i un present on la violència acapara la quotidianitat. Una violència que desperta en Bauman fantasmes del passat, però que alhora promou la necessitat de reprendre vells paradigmes. Una violència inherent a la pràctica política, i que ha creat una escissió cada vegada més contundent entre les decisions vers allò comú i el poder amb capacitat d'acció. Una violència que reapareix i es transforma amb plena ubiqüitat. Neix en l'autor la necessitat de negar la negació de la utopia (sí, una doble negació), i tal i com Frederic Jameson feia a *Archeologies of the Future*, defensar una cautelosa reaproximació a unes utopies ja no tan utòpiques.

Retrotopia no representa només el darrer llegat del seu autor, sinó que és un anàlisis que perfora la realitat, on les propostes del futur són incertes i dubitatives. El color vermell de l'edició no és, en aquest cas, fruit de cap impuls atzarós.

Bauman, Zygmunt (2017) Retrotopia. Barcelona: Arcàdia. Trad. Josep Sampere.

CINEMA

Júlia ist

d'Elena Martin

Paula Catalan Gasulla

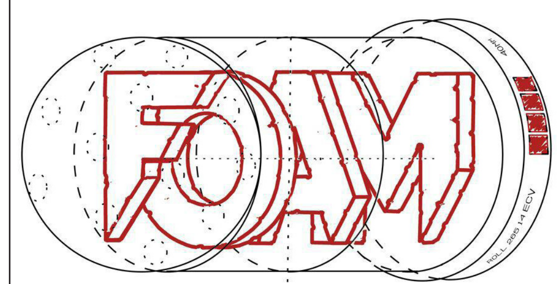
Entrades exhaurides en l'estrena dins el festival D'A, just després de recollir un premi al Festival de Cinema de Màlaga: doble èxit per al debut de la santsenca Elena Martin darrere les càmeres. La directora també protagonitza la pel·lícula, després d'haver-se donat a conéixer amb la seva interpretació a l'aclamada *Les amigues de l'Àgata* (2015), la cinta que va sorprendre públic i crítica fa un parell d'anys revolucionant el panorama del nou cinema independent.

Júlia ist (Júlia és, en alemany): frase en present i inacabada, com ho és la pròpia Júlia i també Berlin, destí on passarà el seu any d'Erasmus. La pel·lícula ens fa partícips de les vivències d'una estudiant d'arquitectura que es troba, per primer cop, sola davant les responsabilitats de la seva pròpia vida i havent d'enfrontar les dificultats que suposa el canvi de context i llengua. Lluny de la frivolitat amb la que normalment se l'associa, l'Erasmus serveix aquí de marc acotat per explicar el procés de transformació que experimentem en la maduresa. Es tracta però d'una experiència d'anada i tornada amb caducitat predefinida: sempre hi ha la fase de retorn on haurem de resituar-nos en un context i uns rols que creiem haver abandonat. Ens aboca, en definitiva, a mirar cap endins, preguntar-nos qui som i replantejar-nos el nostre encaix en el món.

Passi amb debat posterior el 14/05/17 Filmoteca de Catalunya

MÚSICA

FOAM

Ruben Molina

De grups que han marcat l'escena musical del barri com Sants Estació i Rage to Antonio Machine, neix FOAM, un projecte musical que va a cavall entre el metall més pesant i el hardcore visceral, buscant el contrast entre ritmes lents i durs amb d'altres de velocitat frenètica, el que aconsegueix uns canvis que irradien energia.

El grup que pren el nom dels projectils dels Mossos d'Esquadra, va estrenar-se al Kaos de Sants de l'any passat durant les Festes Majors, i des de llavors han anat allargant el seu repertori de temes propis (i alguna versió dels Panchos). Com ja és comú en aquests estils les lletres tenen contingut polític, però per evitar semblar una octaveta usen diferents registres, des de la poesia a l'humor àcid, passant pel «macarrisme». Per dotar de caràcter a les lletres està el recent descobert cantautor Renato al Aparato, el qual a penjat un videoclip que serveix com a presentació d'un personatge grotesc i absurd al que li haurien de retirar el micro entre cançó i cançó.

Abans de tancar aquesta etapa de concerts i centrar-se en gravar «alguna cosa mínimament digna per penjar a internet» tocaran plegats amb Meconio i Rabia Positiva el 13 de Maig pel 20 aniversari de Can Vies l'espai que els a permès assajar i que els ha vist créixer.

Concert 13/05/17 - 20 Aniversari Can Vies Pl. Màlaga (Bonet i Muixí / Josep Pons)

VINYETA

Menuda injustícia !

per Agus Giralt

COL·LECTIUS DEL BARRI

ACCIÓ LLIBERTÀRIA SANTS
Adherida a la Federació Anarquista de Catalunya (FAC)
CSA Can Vies
Dimecres a les 19.30h a Can Vies
acciollibertariasants@riseup.net
@AccLlibSants

ARRAN SANTS
Organització juvenil de l'esquerra independentista
http://arran.cat/
sants@arran.cat
@ArranSants
c/Muntadas, 24

ASSAIG DEL COL•LECTIU DE TEATRE LA CUENTISTA
Col•lectiu de teatre
Dijous de 16h a 20h
C/ Violant d'Hongria, 71

ASSAIG CORAL EL CORCÓ D'ALPS
Coral revolucionaria
Dijous de 21:30h a 23h
corco.d.alps@gmail.com
@CorCodAlps
C/ Violant d'Hongria, 71

ASSEMBLEA ATENEU LLIBERTARI DEL POBLE SEC
Col•lectiu llibertari
Divendres a les 19h
https://ateneullibertaripoblesec.wordpress.com/
ateneullibertaripoblesec@gmail.com
C/ Violant d'Hongria, 71

ASSEMBLEA ESCOLA ARCÀDIA
Centre educatiu autogestionari
Divendres a les 19h
http://ludus.org.es/ca/arcadia
arcadiacanbatllo@gmail.com
@EscolaArcadia
C/ Violant d'Hongria, 71

ASSEMBLEA FAMILIARS ATUREM EL PARLAMENT
Grup de suport dels familiars de persones detingudes a l'Aturem el Parlament
Dimecres a les 19h
@FParlament
C/ Violant d'Hongria, 71

ASSEMBLEA GROGA DE SANTS
Assemblea de la comunitat educativa -mestres, famílies i alumnat- per defensar la qualitat de l'educació pública.
assembleagrogasants@blogspot.com
assembleagrogasants@gmail.com
@AssGrogaSants

ASSEMBLEA SALVEM LES PENSIONS
Espai de defensa del sistema Públic de pensions
Dimecres de 18:30h a 20:30h
https://salvemlespensions.wordpress.com/
salvemlespensions@gmail.com
@Salvemlespensions
C/ Olzinelles, 30

BIBLIOTECA POPULAR JOSEP PONS
Biblioteca de la xarxa de biblioteques socials
Matins: dilluns, dijous, divendres i dissabtes de 10h a 13h
Tardes: dilluns, dimarts i dijous de 17h a 20h i divendres de 18h a 21h.
Tancat: dimarts matí i dimecres tot el dia
https://bibliotecacanbatllo.wordpress.com/
biblioteca@canbatllo.org
@bibliotecacanbatllo
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

BIBLIOTECA SOCIAL MATEO MORRAL
Biblioteca de la xarxa de biblioteques socials
Dilluns de 17h a 20.30h
http://bmmorral.org/
lateneu@gmail.com
C/Maria Victòria, 10

CAN BATLLÓ
Espai veïnal autogestionat
Dilluns a dijous de 10h a 13h i de 18h a 21h
Divendres de 10h a 13h I de 18h a 22h
Dissabtes de 10h a 21h
https://www.canbatllo.org/
@CanBatllo
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

CASAL INDEPENDENTISTA DE SANTS
De dilluns a divendres de 18h a 23h
https://cis-jaumecompte.cat
@cis.jaumecompte
c/Muntadas, 24

CASTELLERS DE SANTS
Assajos dimarts i divendres.
borinots@borintos.cat
Local d'assaig: Escola Jaume I.
C/ Comtes de Bell-lloc, 86

CENTRE DE DOCUMENTACIÓ DELS MOVIMENTS SOCIALS
Arxiu de documentació dels moviments socials
Dilluns, dimarts i dijous de 17h-19h
http://arxiu.laciutatinvisible.coop/
arxiudelaciutat@gmail.com
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

CENTRE SOCIAL DE SANTS
Associació de veïns I veïnes de Sants
Dilluns a divendres de 10h a 13h i de 18h a 21h
http://www.centresocialdesants.org/
csocialsants@gmail.com
C/ Olzinelles, 30

COLLA BASTONERA INFANTIL
Grup de cultura popular per infants
Divendres de 18:30h a 19:30h
Cada 15 dies
C/ Olzinelles, 30

COLLA BASTONERA
Grup de cultura popular
https://collabastonerasants.wordpress.com
collabastonerasants@gmail.com
c/Muntadas, 24

COL•LECTIU ETCÈTERA
Grup de debat I revista
Dimecres de 19h a 21h
http://www.sindominio.net/etcetera/
etcetera@sindominio.net
C/ Violant d'Hongria, 71

COOPERATIVA DE CONSUM PANXA CONTENTA
Grup de consum crític
Dijous de 19h a 22h
https://panxacontenta.wordpress.com/
C/ Violant d'Hongria, 71

CSA CAN VIES
Centre Social Autogestionat
Assembea dimecres a les 19h
Kfeta dimarts i dijous de 18h a 22h
https://canvies.barrisants.org
canvies@gmail.com
@SomCanVies
C/ Jocs Florals, 40-42

ENDAVANT SANTS
Organització Socialista d'Alliberament Nacional
http://www.endavant.org/
@EndavantSants

ESPAI ARTS
Col•lectiu d'artistes
Dijous de 10:30h a 13h
@ArtsCanBatlló
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

ESPAI COMUNITARI DE FORMACIÓ PERMANENT
Projecte d'educació de persones adultes. En construcció col.lectiva.
espaicomunitariformaciopermanent.wordpress.com
espaicofope@gmail.com
@aprendreXviure

ESPAI OBERT
Centre Social Autogestionat
Dilluns a divendres de 18h a 21h
http://espaiobert.org/
@SantsEspaiObert
C/ Violant d'Hongria, 71

FUSTERIA COL•LECTIVA
Taller de fusteria comunitaria
Taller obert: dilluns de 10h a 13h i de 16h a 19h
Taller comunitari: dimarts de 10h a 13h i de 16h a 19h
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

GRUP D'HABITATGE DE SANTS
Col·lectiu pel suport mutú davant les problemàtiques d'habitatge
https://www.facebook.com/GrupHabitatgeSants

HORTET DE LA FARGA DE SANTS
Noguera Pallaresa 27, persiana metàl·lica
hortetdelafarga@gmail.com
Estiu: diumenges a la tarda
Hivern: diumenges al matí

JÓVENS DE LES TERRES DE L'EBRE
Col•lectiu per la defensa del territori
Dijous a les 20h
http://jovensebre.blogspot.com.es
@Jovens_Ebre
C/ Jocs Florals, 40-42

LA BURXA
Periodic de comunicació popular
Primer dimarts de mes a les 21h
laburxa@gmail.com
@laBurxa

LA GUERXA
Espai de salut
Dilluns a les 20h
@LaGuerxa
espaisalutcanvies@gmail.com

LA NAU
Espai familiar
Actualment tancat per obres d'acondicionament pel fred
lanauespaifamiliar@gmail.com
@La_Nau
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

LA PAH
Plataforma d'afectats per la hipoteca
Acollida i Assessorament col•lectiu: dilluns 18h
Emplenar fitxes: per confirmar
Assemblea de PAH Barcelona dimarts 18h
(atenció a estudiants: dilluns a les 17:00 al local)
c/ Leiva, 44

MALABARISTES INEXTREMIS
Taller de malabars
Dimecres de 18h a 20:45h
Can Batlló
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

NEGRES TEMPESTES
Col·lectiu llibertari per l'alliberament dels pobles
http://negrestempestes.cat
negrestempestes@gmail.com

PUNT D'INFORMACIÓ LABORAL
Assessorament laboral
Dilluns de 18:30h a 21h
COS Barcelonès
C/ Muntadas, 24, baixos

ROCÒDROM
Obert dilluns dimecres i divendres de 18h a 21h
Neteja col•lectiva dimarts de 18h a 21h
Dones escaladores dimecres de 10h a 13h
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

SANTS. TV
Televisió comunitària de Sants
http://sants.tv
contacte@sants.tv

TALLER COL•LECTIU D'INFRAESTRUCTURES
Taller d'infraestructures col•lectiu
Dimecres de 10h a 13h i dissabte de 10h a 14h
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

TALLER OBERT DE MOBILITAT
Espai d'autoreparació de vehicles
Dimecres i dijous de 17h a 20h
Divendres 10h-13h
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

UNIVERSITAT LLIURE A SANTS
http://sants.unilliure.cat
unilliure@gmail.com

Si trobes a faltar el teu col•lectiu et pots posar en contacte amb nosaltres a: laburxa@gmail.com

Segueix , llegeix i difon La Burxa!

Segueix-nos a la xarxes i podràs descarregar l'edició digital

/laburxa

@laburxa

Col•lectiu de l'Hortet de La Farga

http://hortetdelafarga.blogspot.com.es/

Pancarta reivindicativa a l'Hortet de La Farga COL·LECTIU DE L'HORTET DE LA FARGA

En els darrers anys, petits espais verds reconquereixen els barris: alguns són cedits per l'Ajuntament i d'altres són okupats per veïns i veïnes. En total, la Xarxa d'Horts Comunitaris de Barcelona contempla uns quaranta horts i, sovint, les persones que hi participen, tenen problemàtiques i motivacions diferents.

Parlem amb el col•lectiu que dóna vida a 'Hortet de la Farga, un espai comunitari amenaçat per l'especulació immobiliària.

Redacció Burxa

Què és l'Hortet per a vosaltres?

Per a nosaltres és un oasi de tranquil•litat i convivència; una manera de gaudir de l'espai públic, d'aprendre, de compartir, de somiar; un espai de trobada veïnal que, a més, ens permet connectar amb el camp vivint a la ciutat.
L'Hortet és petit i no permet alimentar el barri: més que un espai de producció és un espai de socialització, un espai comunitari on ens podem relacionar amb el veïnat i compartir coneixements, una manera directa d'establir amistat i fer que els veïns i veïnes no siguem només gent que viu a prop, sinó que, a més, siguem amics.
I trobem que és una convivència diferent, perquè estàs en contacte amb la natura. Normalment, anem de pressa, no ens saludem... I aquí és quasi obligatori saludar-se, parlar de les plantes... I hem conegut gent meravellosa, com el Dídac. A més, és una manera de donar vida als espais de forma participativa i en un espai comunitari, perquè la primera lluita és que sigui públic i públic vol dir «obert a». I és molt més que una plaça perquè és un espai que construïm entre tots i totes cada dia.

Com va començar i evolucionar el projecte de l'Hortet?

L'Hortet és ja una part del barri: fa 35 anys que el veïnat està aquí preparant els guarniments del carrer per la festa major. Al marxar, l'amo ens va donar la clau i, durant aquests 35 anys, la comissió ha anat netejant, estassant... L'edifici va estar okupat al 2007 i, quan ho van desallotjar és quan van vandalitzar tots els edificis i van tirar tot el que hi havia a dins aquí fora, i ho van deixar tot escampat. I van començar a venir rates... A partir del 2009 és quan els veïns i veïnes parlem amb la comissió: «Què tal si ho enjardinem?», «Doncs, endavant!». Ara, a més del magatzem i taller de la comissió de festes, hi ha un espai verd que gestionem de manera comunitària.
Paral•lelament a l'activitat veïnal —i per una execució hipotecària—, l'edifici i el terreny de l'Hortet se l'ha quedat Building Center de La Caixa. Al maig de 2015 va venir un enginyer de La Caixa i va dir: «Ep, d'aquí a una setmana fora!». Curiosament, amb una telefonada, el govern anterior va paralitzar el desallotjament... A l'estiu de 2015 vam començar a recollir signatures i al setembre vam portar el cas de l'Hortet al plenari del districte, on totes les forces polítiques van acordar que aquest tros havia de ser públic i per les entitats veïnals.

De quina manera s'està duent a terme aquest compromís?

Al març de 2016, Patrimoni de l'Ajuntament ens va dir que havia negociat amb Building Center i que havíem de signar conforme que, quan Building Center vengués, ens en aniríem els veïns i veïnes i que, l'Ajuntament mostraria al comprador el seu interès en comprar-li els baixos i el terreny de l'Hortet. Al saber això, vam buscar entre el mateix veïnat: i aquí hi ha Sostre Cívic, una cooperativa d'habitatge en cessió d'ús. I, seguint les indicacions de Patrimoni, vàrem iniciar negociacions amb La Caixa. Fins i tot vam poder baixar el preu significativament, per sota de preu de mercat. I, aleshores, vam instar a l'Ajuntament perquè complís la part a la que s'havien compromès. I va començar el «quatre són llargues, tres són curtes, ara sí, ara no, ara potser, ara ho hem d'estudiar». I anaven passant les setmanes i els mesos fins que Building Center va trobar un nou comprador.
Building Center ha venut l'Hortet per 530.000 euros, 80.000 més del que havíem quedat amb Sostre Cívic. I ara només podem esperar que l'Ajuntament exerceixi el dret de tanteig i retracte, al ser una finca i solar que la tenen ells fruit d'una execució immobiliària. Per llei, hi ha aquesta possibilitat i ho estan estudiant...
Tant la comissió de festes com el veïnat que participa de l'Hortet i Sostre Cívic, estem molt enfadats perquè no s'ha fet tota la pressió per part de l'Ajuntament, millor dit, no s'ha fet cap pressió perquè això sigui un espai comunitari. S'ha de tenir coratge i si, al programa de Barcelona En Comú, l'actual Ajuntament està pels espais comunitaris, està per l'economia social i solidària, altres economies, etc., ha de tenir coratge i tirar-ho endavant i amb transparència. És cosa de voluntat política: igual que a Can Batlló s'han cedit solars públics a La Borda, la cooperativa d'habitatge, i s'ha donat suport econòmic i mitjans al projecte del Bloc 11 a Can Batlló, per què no a l'Horta Alliberada o a l'Hortet de la Farga? En fi, voluntat i coratge!

Quins escenaris es plantegen?

A l'Hortet no s'hi pot construir però si el projecte aquest cooperatiu d'habitatge, del local per a la comissió de festes i de l'hort comunitari no surt endavant, això es convertirà en pisos turístics, o hotel o el que sigui. Tot fa pensar que això és ideal per ressort turístic. Així com hi ha els pisos «ideal pareja» de 30 metres quadrats, aquí és ideal «ressort turístic». Ha vingut molta gent a preguntar, molestant als veïns i a les veïnes perquè volien que els obríssim l'espai per mirar... Sembla ser que la màfia immobiliària torna a Sants...
Sabem que ho volen tirar a terra, fer edifici nou, pàrquing a sota i piscina aquí dalt. Això ho hem vist als plànols: és com ho ven La Caixa. Quan vàrem iniciar negociacions, el primer que van fer va ser ensenyar-nos els plànols i dir-nos: «Això costa 850.000 euros perquè aquí hi pot construir vostè tres o quatre habitatges, restaurant, piscina, pàrquing... ». Sostre Cívic rehabilitaria les dues casetes, no les tiraria. I, a més de l'habitatge cooperatiu, la comissió de festes i l'hortet comunitari podria continuar la seva activitat, i potser s'afegiria també la cooperativa de l'Economat social. I això seria innovador perquè seria el primer cop que es transforma una propietat privada especulativa en propietat cooperativa i espai públic.
Mentre esperem que l'Ajuntament es pronunciï, seguim en lluita: a més de recollir signatures a mà, ens han ajudat a crear un formulari d'adhesió per al nostre manifest. En total tenim quasi 3.000 signatures, entre elles, la Federació d'Associacions de Carrer de les Festes. Hem fet pressió als mitjans (BTV, Sants3Ràdio, La Directa, La Burxa...), perquè es conegui la situació. A més, també hem reactivat el blog, que per manca de temps, teníem una mica abandonat. I ja veurem fins a on hem d'arribar...

★ COLUMNA VIOLETA

L'ús inclusiu del llenguatge

Sara Medina Peris

«Això no és el que importa». «Au va, però si "home" és un genèric». «Economia del llenguatge, si us plau!». Sovint escoltem frases similars quan l'ús del llenguatge inclusiu es posa sobre la taula. Si bé és cert que aplicar-lo pot resultar incòmode -per allò d'estar arrelats a la tradició i per la falta de costum- seria interessant reflexionar sobre quina és la importància d'utilitzar-lo.
La paraula «homes», o la paraula «tots», o la paraula «nens», per molt que alguns s'hi escarrassin, no inclou el gènere femení (si és que només n'hi ha dos de gèneres). Per què? Perquè avui encara creiem que un home és un home i una dona és un dona. Així de senzill. I si no, només cal que ens fixem en que tot el nostre entorn ens recorda contínuament les diferències existents. Per ells: la barberia, els pantalons, el raonament lògic, l'espai públic, l'acció, la virilitat, la força, l'esdevenir subjecte o la gilette blava. Per elles: la perruqueria, la faldilla, l'espai privat, la passivitat, la part emocional, la bellesa, la protecció, l'esdevenir objecte o la gilette rosa. I, en aquesta línia, podríem continuar amb una llarga llista de diferències (culturals) que fan referència tant a l'espai físic, com a l'espai simbòlic.
Què bonic seria si esdevinguéssim simples «persones» amb independència dels genitals amb els que naixem, oi? Malauradament la realitat encara no és aquesta, i cal tenir present que, com a éssers humans, construïm el nostre pensament a través d'una sèrie de categories conceptuals o esquemes de percepció que ens serveixen per estructurar el món. En aquest sentit, existeix una estreta relació entre el llenguatge i el propi pensament i és d'allò més rellevant prestar-hi atenció ja que el que no es nombra, no existeix.
Si aquestes categories o percepcions amb les que estructurem el món vénen, per tant, definides pel propi llenguatge, és aquest mateix el que construeix la realitat. Així, utilitzar-lo de forma inclusiva ens apropará a una realitat inclusiva i utilitzar-lo de forma sexista ens apropará a una realitat sexista.
Tal i com diu Chomsky, el llenguatge ens permet expressar infinitat d'idees, d'informacions i d'emocions i, en conseqüència, és una construcció social que no ha de parar d'evolucionar. La societat en va marcant les pautes i els usos: utilitzem-lo de forma inclusiva per construir una societat igualitària!